

Arrest

nr. 310 765 van 5 augustus 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 29 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 augustus 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 4 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 24 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 29 augustus 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

Volgens jouw verklaringen bezit je de Afghaanse nationaliteit en ben je Pashtoun en soennitisch moslim. Je werd geboren in het jaar 2007 in het dorp Tsandali gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Toen je nog heel klein was verhuisde je samen met je familie naar Chamtala, dat eveneens deel

uitmaakt van het district Khogyani. Je vader en oom hadden immers een conflict gehad met andere mensen in Tsandali, waarbij je oom vermoord werd. Omdat de overheid destijds gronden verdeelde in Chamtala, besloot je familie naar daar te verhuizen. Nadat je oom stierf hertrouwde zijn vrouw met jouw vader. Hierdoor heb je een oudere stiefbroer genaamd S(...).

Nadat je vader zijn job als taxichauffeur in Jalalabad moest stopzetten door een operatie aan zijn nieren nam S(...) zijn werk over. Toen een vriend van hem genaamd A(...), die commandant was van vier of vijf controleposten, voorstelde om (tegen betaling) voorraad of materiaal naar de soldaten te brengen ging S(...) hiermee akkoord. Ook wanneer soldaten met verlof naar huis wilden gaan bracht hij hen weg. Jij en je familie wisten echter niets van dit werk van je broer. Jij ging destijds nog naar school en werkte daarnaast ook als leerjongen in een garage in de bazaar van Chamtala. Nadat de taliban twee mensen in de bazaar neerschoten die ze ervan beschuldigden voorraad te brengen naar de soldaten werd S(...) bang en vertelde thuis dat hij dit ook deed. Hij zei tegen je vader dat hij wilde dat jij hem zou helpen door de bazaar te controleren wanneer hij naar daar zou komen, wat je daarna ook deed. Na verloop van tijd kregen jullie echter plots een brief van de taliban bij jullie thuis. In deze brief vroegen de taliban jou en S(...) om naar hun centrum te gaan binnen drie dagen, zo niet dan zouden jullie problemen krijgen. S(...) zei echter dat jullie niet bang hoefden te zijn omdat er sinds kort een nieuwe controlepost in de bazaar was en dat er met de wil van God niets met jullie zou gebeuren. Hij bleef dan ook voorraad brengen naar de soldaten, en jij zette je werk in de garage en je school eveneens verder. Een aantal dagen later ging je samen met S(...) naar Jalalabad omdat er veel werk was aan de auto van je vader en het nodige materiaal niet in de bazaar van Chamtala te vinden was. Jullie spendeerden er de nacht op hotel en werden de volgende ochtend opgebeld door je vader die vertelde dat de taliban naar jullie thuis waren gekomen. Ze vroegen naar jou en S(...), sloegen je vader toen hij zei dat jullie er niet waren en doorzochten jullie huis. Toen ze weggingen gooiden ze ook nog een granaat naar jullie huis, waardoor de ramen kapot gingen. Je vader zei dat jullie het land moesten verlaten omdat de taliban jullie niet in leven zou laten. Jij en S(...) bleven nog zo'n negen dagen in de stad, waarin je broer zijn auto verkocht, geld leende van zijn vrienden en je reis regelde. Hij zei dat hij je achterna zou komen of naar Pakistan of Iran zou gaan, waarna hij je liet vertrekken met een smokkelaar. Van Jalalabad reisde je via Kabul naar Nirmoz, waar je de grens met Pakistan overstak en meteen doorreisde naar Iran. Na tweeënhalve of drie maanden in Iran en verschillende pogingen geraakte je de grens met Turkije over. Daar bleef je in totaal elf of twaalf maanden omdat meerdere pogingen om naar Griekenland te geraken mislukten. Uiteindelijk kon je vanuit Turkije naar Bulgarije reizen, van waaruit je verder via Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België trok. Op 4 augustus 2022, de dag na je aankomst hier, diende je je verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde je volgende documenten neer: de dreigbrief van de taliban, twee werkkaarten in verband met de voormalige job van je stiefbroer S(...) bij een logistiek bedrijf, een appreciatiebrief van de garage in Chamtala waar je werkte, een reeks geprinte kaarten in verband met de locatie van je dorp en huis, twee video's van je huis waarop te zien is dat ramen gebroken zijn, een reeks foto's van je huis nadat de ramen hersteld werden, en een brief van je school hier in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat jij doorheen jouw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk hebt gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw verklaarde problemen met en vrees voor de taliban.

Zo verklaarde je onder meer dat jouw stiefbroer, S(...), nadat er twee mensen in de bazaar werden vermoord door de taliban omdat zij eveneens voorraad zouden gebracht hebben naar de controleposten (CGVS p.13, 15), bang was geworden en jou vroeg om hem te helpen. Hij wilde meer bepaald dat jij de bazaar zou controleren op de aanwezigheid van talibanstrijders of andere verdachte mensen voordat hij er zou passeren (CGVS p.14). Dat je broer dit aan jou zou gevraagd hebben valt om verschillende redenen echter moeilijk te geloven. Ten eerste was je op dat ogenblik, althans volgens je verklaarde leeftijd (CGVS p.4), nog geen veertien jaar oud. Ten tweede werden er kort voordien twee andere personen in de bazaar vermoord door de taliban die hetzelfde werk deden als je broer (of hiervan verdacht werden, CGVS p.15), waardoor het minstens merkwaardig is dat je broer hier überhaupt mee wilde verdergaan. Bovendien verklaarde je dat je broer deze job voor een lange tijd in het geheim heeft gedaan, zonder dat jij of je familie hiervan wisten (CGVS p.21). Pas toen die andere moorden in de bazaar gebeurden zou hij jou en je familie verteld hebben dat hij hetzelfde werk deed (CGVS p.13, 21). Gevraagd hoelang je broer voor het leger werkte (voorraad bracht) had je hier echter geen enkel idee van. Dat je niet kon zeggen of het dan bijvoorbeeld over meerdere jaren ging (of minder), is opvallend en plaatst evenzeer vraagtekens naast de geloofwaardigheid van dit gegeven. Daarbij verklaarde je dat je ouders triest waren toen je broer vertelde dat hij dit soort werk deed (CGVS p.15), maar zouden ze er tegelijkertijd wel meteen akkoord mee geweest zijn dat hij dit zou verder doen (CGVS p.16). Meer nog, ze zouden zelfs akkoord geweest zijn dat jij S(...) zou helpen en waren volgens jou niet bang of bezorgd "omdat ze niet wisten dat het zo'n groot probleem ging worden voor jullie" (CGVS p.16). Gelet op je verklaring in verband met de moord op twee andere personen die hetzelfde werk deden (of hiervan verdacht werden) als S(...), is het weinig aannemelijk dat je ouders hier zo licht over gegaan zouden zijn, zelfs al was de financiële situatie van je familie niet zo goed (CGVS p.22). Indien S(...) of jou iets zou overkomen dan vielen immers meteen hun twee enige kostwinnaars weg (CGVS p.8, 10-11, 15), hetgeen hun situatie alleen maar penibeler zou maken. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat je vermeldde dat je familie geld ontvangt van de landbouwer die je vaders gronden in het dorp Tsandali bewerkt en dat je paternale ooms, die ook in Chamtala wonen, je familie momenteel helpen (CGVS p.7-8). Eén van hen is immers directeur van een school en de andere heeft een sandalenwinkel in de bazaar van Chamtala (CGVS p.8). Dat je vader en moeder geen enkele andere uitweg zagen dan jou je stiefbroer S(...) te laten helpen is rekening houdend met deze context eveneens bedenkelijk.

Verder gaf je aan dat S(...) deze job zou verkregen hebben dankzij een vriend van hem, een zekere A(...), die commandant was van vier of vijf controleposten (CGVS p.11-12). Je stelde dat S(...) hem kende van heel vroeger, maar wist tegelijkertijd niet of hij dan ook in Chamtala woont of woonde en van waar of hoe je stiefbroer hem eigenlijk kende. Ook zei je dat je stiefbroer soldaten van de controleposten of basis terug naar hun huizen bracht, maar wist je niet om welke plaatsen het ging en of deze bijvoorbeeld nog in Khogyani waren of in andere districten of provincies (CGVS p.12). Daarnaast verklaarde je dat je zowel naar school ging als in de garage werkte tot aan je vertrek uit Afghanistan, en je S(...) hielp met de bazaar controleren wanneer je in de garage was (CGVS p.14). Je ging naar eigen zeggen gewoon naar buiten wanneer hij je belde, iets wat je baas geen enkel probleem zou gevonden hebben (CGVS p.14, 22). Gevraagd of je stiefbroer je ook soms belde wanneer je (in de namiddag) op school was, zei je dat dit nooit het geval was omdat hij vaak 's morgens naar de controleposten of basis ging omdat hij zelf ook wist dat jij in de namiddag op school was (CGVS p.23). Dat jij enkel in de voormiddag de bazaar voor je broer kon controleren en hij zijn werk hierop afgestemd zou hebben of in de namiddag zonder jouw hulp zijn job zou gedaan hebben, is wederom weinig geloofwaardig. Daarenboven stelde je ook dat S(...) soms in de stad (Jalalabad) zaken ging kopen voor de commandant of de soldaten, maar wist je niet voor welk soort spullen hij dan bijvoorbeeld naar de stad ging (CGVS p.23). Hoewel het begrijpelijk is dat jij gelet op je jeugdige leeftijd niet op de hoogte bent van alle details over het werk van je (stief)broer, plaatsen bovenstaande vaststellingen minstens extra vraagtekens naast de authenticiteit van je relaas.

Bovendien is het bijzonder vreemd dat de taliban zo'n vijf of zes maanden nadat jij S(...) was beginnen helpen plots een dreigbrief voor jullie achterliet bij jullie huis (CGVS p.22, 23). S(...) deed deze job volgens jou immers reeds voor een "echt lange tijd" (CGVS p.13, 21), waardoor het enigszins bizar is dat de taliban hem niet eerder viseerden. Ook kan hierbij opnieuw gewezen worden op jouw verklaring dat er eerder al twee andere personen vermoord werden die hetzelfde werk deden (CGVS p.13, 15). Gevraagd wanneer die twee moorden gebeurden, of hoelang voor jouw vertrek, kon je hier echter evenmin een concreet antwoord op geven en zei je louter dat dit "heel vroeger" gebeurde (CGVS p.15). Nochtans zag je één van deze twee moorden naar eigen zeggen zelf gebeuren terwijl je aan het werk was in de garage, en zou dit ook de aanleiding geweest zijn waarom S(...) je plots vroeg om hem te helpen (CGVS p.13, 21). Dit zou dan weer slechts zo'n vijf of zes maanden voor je vertrek geweest zijn (CGVS p.22), waardoor het minstens eigenaardig is dat je deze moorden tegelijkertijd "heel vroeger" situeerde. Daarnaast stelde je dat jullie "triest" en bang waren geworden na de brief van de taliban maar zou S(...) gezegd hebben dat jullie niet bang hoefden te zijn omdat er pas een nieuwe controlepost in de bazaar was (CGVS p.23). Jullie lichtten niemand in over de brief omdat je vader zou gezegd hebben om het aan niemand te vertellen (CGVS p.24). Dat jullie niets aan de autoriteiten konden zeggen omdat zij zelf met de taliban aan het vechten waren en jullie niet

konden helpen (CGVS p.24) is een uitleg die al even weinig kan overtuigen. S(...) was, althans volgens jouw verklaringen, immers bevriend met een commandant van het leger die hem het werk van de bevoorrading en het vervoeren van de soldaten bezorgde (zie supra). Ook aan hem zouden jullie echter niets verteld hebben, of toch niet zover jij weet (CGVS p.24), wat echter moeilijk te rijmen valt met de angst die jullie naar eigen zeggen hadden. Hetzelfde geldt voor wat jij en je familie besloten te doen na het ontvangen van de brief van de taliban. Zo zei je namelijk dat jullie niets anders hebben gedaan, en dat je stiefbroer bleef verder werken voor het leger en jij hem ook bleef helpen (CGVS p.24). Je zou dit weliswaar niet meer elke dag gedaan hebben, maar bleef wel bezig met je eigen werk en je school (CGVS p.24). Dat de taliban eerder twee personen met eenzelfde job als je broer vermoordden in de bazaar, jij en je broer intussen een dreigbrief van de taliban kregen waarin stond dat jullie zich bij hen moesten presenteren, maar jullie desondanks toch gewoon verder deden met alles alsof er als het ware niets aan de hand was, is niet geloofwaardig.

Voorts is het niet aannemelijk dat de taliban enkele dagen na het afleveren van de dreigbrief naar jullie huis zou gekomen zijn, toevallig net op het ogenblik dat jij en S(...) in de stad (Jalalabad) waren om de auto van je vader te laten herstellen. Dat de taliban een brief aflevert bij jullie huis, en jullie aldus weet wonen alsook weet wat voor werk jullie doen en waarschijnlijk nog veel meer, maar vervolgens naar jullie huis komt op een nacht dat zowel jij als je broer er niet zijn, kan bijna niet ernstig genomen worden. De verklaringen dat er "veel werk" was aan de auto, het "gelukkig" nacht was geworden en jullie daardoor in de stad waren gebleven (CGVS p.25) lijken wel alsof het lot jullie bijzonder gunstig gezind was hetgeen echter eveneens erg bedenkelijk is. Daarbij waren jij en S(...) de nachten voordien gewoon thuis, en hadden de taliban toen even goed kunnen langskomen. Wat er ook van zij, ook de werkwijze an sich, met name dat de taliban eerst een brief zouden sturen om vervolgens enkele dagen later effectief langs te komen, is weinig geloofwaardig te noemen. Niet alleen gaven zij jullie op die manier in feite de kans om al te vluchten – hetgeen jullie echter vreemd genoeg niet deden – maar rijmt dit ook absoluut niet met de wijze waarop zij de twee andere personen – die in koelen bloede publiekelijk en op klaarlichte dag in de bazaar werden vermoord (zie supra) – aanpakten. Daarenboven is het opvallend dat je de naam van het hotel in Jalalabad waar jij en je stiefbroer zo'n acht, negen of tien dagen verbleven (CGVS p.22) helemaal niet meer kent en zelfs bijvoorbeeld niet kan zeggen in welk deel van de stad dit gelegen was (CGVS p.25). Voorts stelde je enerzijds dat jij en S(...) gedurende deze tien dagen, nadat je vader jullie had verwittigd over het bezoek van de taliban aan jullie huis, niet meer buiten jullie kamer gingen, maar gaf je tegelijkertijd aan dat je broer wel "in het geheim rondliep" om zijn auto te verkopen (CGVS p.25). Dat je familie gewoon thuis in Chamtala bleef, hoewel de taliban een granaat naar jullie huis gooiden waarbij alle ramen kapot gingen en enkelen van hen ook gewond raakten (CGVS p.20, 21), is een al even opmerkelijk gegeven. De uitleg dat zij wel bang waren maar dat jij en je stiefbroer het probleem waren en de taliban nadien nooit meer naar jullie huis is gekomen (CGVS p.26) kan hierbij niet overtuigen. De taliban zou immers je familie kunnen viseren of lastig vallen om jou of je stiefbroer onder druk te zetten om terug te keren naar het dorp of zich aan hen te presenteren, hetgeen echter kennelijk niet het geval is en ietwat haaks staat op de gewelddadigheid waarmee ze jullie huis (in afwezigheid van jou en je broer) zouden binnengevallen zijn (CGVS p.20). Gevraagd hoe het komt dat je familie toch in Chamtala bleef ondanks het feit dat ze bang waren wees je vervolgens op het gegeven dat je geld nodig hebt om naar ergens anders te verhuizen of huur te betalen, en dat de financiële status van je familie niet zo goed is (CGVS p.26). Zoals eerder echter werd aangegeven kan je familie op hulp van je paternale oom rekenen (zie supra), en verklaarde je daarnaast nog ooms en tantes in diverse andere dorpen in Khogyani te hebben (CGVS p.18) waar je familie eveneens – al was het maar tijdelijk – onderdak zou kunnen hebben gezocht. Verder is het noemenswaardig dat je aangaf dat je jongere broers gewoon naar school gaan (CGVS p.17), hetgeen niet alleen vraagtekens plaatst naast de verklaarde angst van je familie maar ook naast het gegeven dat de taliban jou en je (stief)broer S(...) zou viseren.

Daarenboven gaf je aan dat je tien of vijftien dagen na de dreigbrief van de taliban vertrok (CGVS p.17). Deze brief werd gedateerd op de 13de dag van de eerste maand van het jaar 1400 volgens de Afghaanse kalender (CGVS p.13), wat overeenkomt met 2 april 2021. Gevraagd of je nog weet welke maand of welk seizoen het destijds was stelde je de maand niet te kennen en verklaarde je dat het winter was (CGVS p.17). Nochtans wordt op de eerste dag van de eerste maand (hamal) in de Afghaanse kalender – wat overeenkomt met 21 maart in de westerse kalender – steeds het Afghaanse Nieuwjaar of Nawroz gevierd, dat samenvalt met het begin van de lente. Dat je je geenszins herinnert zo kort na de start van het nieuwe jaar vertrokken te zijn, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas. Ook is het bijzonder merkwaardig dat je stiefbroer S(...) in Jalalabad bleef terwijl hij jou, op nog geen veertienjarige leeftijd, alleen liet vertrekken met een smokkelaar (CGVS p.10, 22). De verklaring dat hij niet meer geld had (CGVS p.10) kan hierbij wederom maar weinig overtuigen. Het is immers geen ongebruikelijke zaak dat personen met (te) weinig geld zich de grens over laten smokkelen en vervolgens deze reis afbetalen door bijvoorbeeld in Iran of Turkije te werken. Dat dit in het geval van jouw broer absoluut onmogelijk zou geweest zijn lijkt weinig aannemelijk. Daarbij gaf je aan dat je (stief)broer één keer sprak vanuit Iran en één keer vanuit Turkije. Gevraagd waar hij destijds was stelde je dat je niet zoveel met hem hebt kunnen spreken omdat het via de gsm van de smokkelaar was, die het toestel quasi meteen weer afgepakt zou hebben. Hoewel het aannemelijk is dat smokkelaars in deze context geen lange gesprekken laten gebeuren, valt het moeilijk te geloven dat je je broer, die tenslotte

evenmin in Afghanistan kon blijven omdat hij gevisieerd werd door de taliban, niet eens zou hebben kunnen gevraagd waar hij op dat ogenblik was, of dat hij je dit niet spontaan zou hebben gezegd om je wat gerust te stellen. Op de vraag of je ouders S(...) nog hoorden na je vertrek, bijvoorbeeld via de telefoon of via iemand anders, was je antwoord al even twijfelachtig. Zo zei je immers eerst dat je dit niet wist en ook niet gevraagd zou hebben (CGVS p.10), hetgeen wel erg opvallend is. Vervolgens stelde je dat je familie je zou gezegd hebben dat ze geen informatie over hem hebben (CGVS p.10), iets wat echter eveneens weinig aannemelijk is.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen je de door jouw aangehaalde vluchtmotieven en vrees voor de taliban niet aannemelijk, zodat je noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De werkkaarten van je broer S(...) hebben immers betrekking op een job die hij meer dan tien jaar geleden uitoefende in Kabul, voordat hij de job van taxichauffeur van je vader overgenomen heeft (CGVS p.10, 21). Het bedrijf zou volgens jou gesloten zijn, waarna je broers contract er gewoon ten einde liep (CGVS p.11). Dat dit bedrijf vlees leverde aan een Amerikaanse militaire basis in Afghanistan en jouw (stief)broer destijds reeds door de taliban zou zijn gevraagd om hier mee te stoppen (zie opmerking voogd CGVS p.29), zijn elementen die je zelf vreemd genoeg niet aanhaalde tijdens je onderhoud. Wat er ook van zij, indien je broer S(...) werkelijk reeds eerder problemen kende met de taliban, ondermijnt dit de verklaarde gang van zaken nadat hij (opnieuw) problemen zou gekregen hebben met hen vanwege zijn bevoorradings van militairen alleen maar verder. Meer nog, indien je (stief)broer in het verleden reeds op de vingers getikt werd door de taliban wegens een job in Kabul, lijkt het nog veel minder aannemelijk dat hij überhaupt opnieuw ten dienste van het leger zou zijn gaan werken in zijn eigen regio, waar de taliban naar eigen zeggen vaak, hetzij niet in het openbaar, aanwezig was (CGVS p.7). De dreigbrief van de taliban die je voorlegt kan door eender wie, waar, wanneer en om eender welke reden opgesteld zijn. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan jouw dossier werd toegevoegd) dat in Afghanistan, en zelfs daarbuiten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van een relaas te herstellen. De appreciatiebrief van de garage waar je werkte houdt voorts geen enkel verband met je verklaarde problemen met of vrees voor de taliban, en kan louter deze tewerkstelling bevestigen. De video's en foto's van je huis tonen an sich louter een huis waarvan de ramen stuk waren en nadien hersteld werden, maar zeggen tegelijkertijd niets over de omstandigheden waarin deze ramen stuk gingen, wie hiervoor verantwoordelijk is en om welke reden dit gedaan werd. De geprinte kaarten met betrekking tot de locatie van je dorp (Chamtala) en je huis zijn voorts dankbaar ter verduidelijking, maar houden verder geen enkel verband met je verklaarde problemen met of vrees voor de taliban. Hetzelfde geldt voor de brief van je school hier in België die aangeeft dat je een ijverige en gemotiveerde student bent, hetgeen uiteraard lovenswaardig is maar de beoordeling van je nood aan internationale bescherming niet zomaar kan ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard

van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris

van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani (district), Nangarhar (provincie), Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot bijna 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Ook stelt u zowel naar school als naar de madrassa te zijn gegaan in Afghanistan, waarvan zes jaar naar school en jaar of anderhalf jaar naar de madrassa. Ook werkte u er gedurende twee of tweeënhalf jaar als leerjongen in een garage en hebt u nog contact met uw familie in uw land, die nog steeds in hetzelfde dorp verblijven. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat de leeftijdstest, die werd uitgevoerd vanwege twijfel met betrekking tot uw minderjarigheid, uitwees dat u op datum van 9 augustus 2022 naar schatting 18 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2,1 jaar (zie Beslissing van de dienst Voogdij d.d.30.08.2022), waardoor u het voordeel van de twijfel werd toegekend. Het is bijgevolg niet uitgesloten dat u tot bijna 16-jarige leeftijd of zelfs nog langer in Afghanistan verbleef. Bovendien haalde u, naast uw verklaarde problemen met de taliban, zelf geen andere redenen aan waarom u niet zou kunnen of willen terugkeren naar Afghanistan (CGVS p.28). De brief van uw school hier in België stelt tot slot dat u een ijverig en gemotiveerd student bent, maar toont niet aan dat u dermate verwesterd zou zijn dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan risico zou lopen om te worden geconfronteerd met ernstige problemen of vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert, of geeft toelichting bij, een aantal van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen en laat “met betrekking tot de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing” het volgende gelden:

“Aangezien tegenpartij onderstreept dat het ongelofelijk is dat verzoekers broer aan M(...) gevraagd zou hebben om hem te helpen;

Dat het voor verzoeker niet zo gevaarlijk was als wat tegenpartij meldt. M(...) werkte in zijn garage en belde zijn broer om te zeggen of hij Talibanleden zag;

Dat ook moet worden gezegd dat verzoekers familie geld nodig had en het salaris van S(...) naar de familie ging om te overleven. S(...) kon niet zomaar met zijn baan stoppen;

Dat verzoeker ook wenst te onderstrepen dat hij geen details kan geven over A(...), ten eerste omdat het niet zijn vriend was maar de vriend van S(...), ten tweede omdat A(...) een belangrijke job had en dat hij daarover logischerwijze niet sprak;

Aangezien de heer A(...) een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij als “ongelovige” beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst; Dat zijn leven hierdoor in gewaar zal zijn;

Dat de Koran, die letterlijke gevolgd wordt door de Taliban, expliciet onderstreept in Soera 8 dat:

"(...)" (<https://www.bijbelhoek.nl/koran/8:12>)

Dat de BBC News op 25.08.2023 aangaf dat:

"(...)" (<https://www.bbc.com/afrique/monde-66535026>) ;

Dat verzoeker duidelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus nu zijn leven in gevaar zou zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat men hem het voordeel van de twijfel moet gunnen.

Dat uw Raad op 16.06.2022 aangaf dat:

"(...)" (C.C.E. Nr. 274 160, 16.06.2022) ;

Overwegende dat de UN High Commissioner for Refugees op 6 augustus 2013 een verslag heeft uitgegeven getiteld: UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan waarin staat dat: "...". (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 6 August 2013, HCR/EG/AFG/13/01, available at: <http://www.refworld.org/docid/51ffdca34.html> [accessed 11 October 2015])

Vrije vertaling:

(...)

Dat tegenpartij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan;

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen "..."

(Vrije vertaling: (...)) (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, "..."

(Vrije vertaling: (...)) (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming : "...".

(Vrije vertaling: (...)) (RVV, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

Dat uw Raad onderstreept dat : "In die zin dient het profiel van verzoeker als terugkeerder vanuit het Westen grondiger onderzocht te worden..." (RvV 31 maart 2022, nr. 270 813).

Dat tegenpartij enkel in haar beslissing onderstreept dat : (...);

Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat hij sinds augustus 2022 in België is.

Tegenpartij heeft geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van de heer A(...).

Dat verzoekende partij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan;

Dat een terugkeer naar zijn land van herkomst absoluut onmogelijk is nu verzoeker volkomen verwesterd is;

Aangezien uw Raad op 5.01.2023 in de zaak RvV 281 361 /IV, nr. 282 719 aangaf:

(...)

Aangezien uw Raad op 13.01.2023 in de zaak RvV 280 887/IV, nr. 283 128 aangaf:

(...)

Aangezien verzoeker uw aandacht wenst te trekken op een nieuwe nota van NANSSEN die het onderzoek van het CGVS naar de nood aan bescherming van personen die Afghanistan ontvluchten als ook de risico's bij terugkeer naar Afghanistan analyseert. (Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming, NANSSEN, 18.10.2022, <https://nanssen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSSEN-NotesAfghanistan-2022-3-AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJ-TERUGKEER1.pdf>).

In deze nota staat, onder andere, dat: "..."

Aangezien Human Rights Watch op 12.01.23 onderstreept dat:

(...)

(HRW – Human Rights Watch: World Report 2023 - Afghanistan, 12 January 2023 <https://www.ecoi.net/en/document/2085369.html>)”

Dat Mevrouw Nathalie BROADHURST (représentante permanente adjointe de la France auprès des Nations unies) op 26.9.23 tijdens haar interventie bij de veiligheidsraad aangaf dat :

“(…)

(<https://onu.delegfrance.org/la-situation-en-afghanistan-continue-de-se-deteriorer>)

Verzoeker is van mening dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is;”

Verder gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus en citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat de situatie in Afghanistan bijzonder precair is en dat de plotse verslechtering van de situatie door betrouwbare bronnen wordt aangetoond. Niemand kan vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en humanitaire situatie in het land, aldus verzoeker. Verzoeker stelt dat de situatie op heden niet meer te vergelijken is met die van enkele maanden geleden (*sic*) en verwijst naar informatie van de VN. Tevens betoogt verzoeker dat hieruit volgt dat verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben geen Afghanen meer te repatriëren. Voorts verwijst verzoeker naar het standpunt van UNHCR waarin zij stellen dat “een intern vluchtalternatief naar een veilig gebied, gezien de onstabiele situatie, niet kan worden gebruikt om de internationale beschermingsstatus te ontfangen” en dat “de huidige situatie een gewijzigde omstandigheid kan vormen voor personen wiens verzoek om internationale bescherming vóór de recente gebeurtenissen werd afgewezen, die moet kunnen leiden tot een nieuw beschermingsverzoek”. Verzoeker voert aan dat de taliban vrede en stabiliteit beloven, maar er geen enkele garantie is dat zij niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Verder betoogt verzoeker dat het land, naast de taliban, ook bedreigd wordt “door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida”. Verzoeker verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 31 augustus 2023 en stelt dat hieruit blijkt dat “als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer A(...) onmogelijk is om daar te leven”. Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en verwijst hierbij naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Op basis van de beschikbare informatie “is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban”, aldus verzoeker. Bijgevolg stelt verzoeker dat het gerechtvaardigd is hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker meent dat in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing dient te worden vernietigd en licht dit toe als volgt:

“Overwegend dat in het onwaarschijnlijke geval dat Uw Raad van oordeel zou zijn de status van vluchteling niet te kunnen toekennen aan de heer A(...) noch de Subsidiaire bescherming, er reden toe is om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden maar de CGVS voor een nieuw onderzoek.

Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de situatie in Afghanistan verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.”

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 6 maart 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, alsook de “Afghanistan Country Focus” van EUAA van december 2023 en de COI Focus “Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Op 8 maart 2024 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij herhaalt dat hij sinds augustus 2022 in België woont en, onder verwijzing naar het bijgevoegde schoolattest (stuk 1) en twee brieven van leerkrachten (stukken 2 en 3), betoogt dat hij de taal zeer goed spreekt en zich altijd goed gedragen heeft. Verzoeker laat verder gelden dat hij de normen en waarden van de Belgische maatschappij heeft aanvaard en geniet van zijn

vrijheid in België en dat het voor hem ondenkbaar is om terug te keren naar een land waar de taliban de macht hebben.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en het “*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaarde problemen met en vrees voor de taliban, nu (i) het om verschillende redenen maar moeilijk te geloven valt dat zijn stiefbroer S., nadat er twee mensen in de bazaar werden vermoord door de taliban omdat zij eveneens voorraad zouden gebracht hebben naar de controleposten, verzoeker vroeg om hem te helpen door de bazaar te controleren op de aanwezigheid van talibanstrijders of andere verdachte mensen voordat hij er zou passeren, (ii) het bijzonder vreemd is dat de taliban zo'n vijf of zes maanden nadat hij S. was beginnen helpen plots een

dreigbrief voor hen achterlieten bij hen thuis, (iii) het niet kan overtuigen dat zij niets aan de autoriteiten konden zeggen omdat die zelf met de taliban aan het vechten waren en hen niet konden helpen, (iv) het niet geloofwaardig is dat de taliban eerder twee personen met eenzelfde job als zijn broer vermoordden in de bazaar, hij en zijn broer intussen een dreigbrief van de taliban kregen waarin stond dat zij zich bij hen moesten presenteren, maar zij desondanks toch gewoon verder deden met alles alsof er als het ware niets aan de hand was, (v) het niet aannemelijk is dat de taliban enkele dagen na het afleveren van de dreigbrief naar verzoekers huis zouden gekomen zijn, toevallig net op het ogenblik dat hij en S. in de stad (Jalalabad) waren om de auto van verzoekers vader te laten herstellen, en dat zijn familie vervolgens gewoon thuis in Chamtala bleef, hoewel de taliban een granaat naar verzoekers huis gooiden waarbij alle ramen kapot gingen en enkele familieleden ook gewond raakten, (vi) aan de geloofwaardigheid van zijn relaas afbreuk wordt gedaan door het feit dat hij zich niet bleek te herinneren kort na de start van het nieuwe Afghaanse jaar vertrokken te zijn, (vii) hij niet aannemelijk maakt dat zijn broer S. in Jalalabad bleef terwijl hij verzoeker op nog geen veertienjarige leeftijd alleen liet vertrekken met een smokkelaar en dat hij noch zijn familie op heden informatie hebben over zijn broer, en (viii) de documenten die hij neerlegde ter ondersteuning van zijn verzoek bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet kan gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (D) hij geenszins aantoonde en uit de beschikbare informatie niet blijkt dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd en hij in gebreke blijft een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verblijf in Europa *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees om gedood te worden door de taliban. Toen verzoekers vader diens job als taxichauffeur in Jalalabad om gezondheidsredenen moest stopzetten, zou verzoekers oudere stiefbroer S. diens werk hebben overgenomen. Op gegeven moment zou S. op voorstel van een bevriende commandant, A. genaamd, begonnen zijn met voorraad of materiaal te brengen naar de soldaten in een militaire basis, alsook soldaten die op verlof wilden naar huis te brengen. Nadat de taliban twee mensen in de bazaar neerschoten op beschuldiging van dergelijke hand- en spandiensten aan het leger, zou S. bang geworden zijn en de hulp van verzoeker ingeschakeld hebben om de bazaar, waar verzoeker in een garage werkzaam was, eerst te controleren vooraleer hij zich daar naartoe zou begeven om een opdracht voor het leger uit te voeren. Verzoeker zou zo enige tijd met zijn stiefbroer hebben samengewerkt, tot de taliban bij hen thuis een brief zouden hebben afgeleverd waarin zij verzoeker en S. vroegen om binnen drie dagen naar hun centrum te komen. Verzoeker en S. zouden aan deze oproep geen gehoor hebben gegeven en enige dagen later, toen verzoeker en S. zich in Jalalabad zouden hebben bevonden, zouden zij door verzoekers vader zijn opgebeld met de melding dat de taliban die nacht naar hun huis waren gekomen op zoek naar hen en bij het weggaan nog een granaat hadden gegooid. Op aanraden van zijn vader zouden verzoeker en S. besloten hebben Afghanistan te verlaten. Verzoekers stiefbroer zou geregeld hebben dat verzoeker eerst kon vertrekken met een smokkelaar, met de bedoeling later ook te vertrekken. Verzoeker zou in Turkije een laatste keer telefonisch contact hebben gehad met zijn stiefbroer, zonder evenwel te weten waar die zich toen bevond, en sindsdien niets meer van hem vernomen hebben.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

De adjunct-commissaris licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Zo verklaarde je onder meer dat jouw stiefbroer, S(...), nadat er twee mensen in de bazaar werden vermoord door de taliban omdat zij eveneens voorraad zouden gebracht hebben naar de controleposten (CGVS p.13, 15), bang was geworden en jou vroeg om hem te helpen. Hij wilde meer bepaald dat jij de bazaar zou controleren op de aanwezigheid van talibanstrijders of andere verdachte mensen voordat hij er zou passeren (CGVS p.14). Dat je broer dit aan jou zou gevraagd hebben valt om verschillende redenen echter moeilijk te geloven. Ten eerste was je op dat ogenblik, althans volgens je verklaarde leeftijd (CGVS p.4), nog geen veertien jaar oud. Ten tweede werden er kort voordien twee andere personen in de bazaar vermoord door de taliban die hetzelfde werk deden als je broer (of hiervan verdacht werden, CGVS p.15), waardoor het minstens merkwaardig is dat je broer hier überhaupt mee wilde verdergaan. Bovendien verklaarde je dat je broer deze job voor een lange tijd in het geheim heeft gedaan, zonder dat jij of je familie hiervan wisten (CGVS p.21). Pas toen die andere moorden in de bazaar gebeurden zou hij jou en je familie verteld hebben dat hij hetzelfde werk deed (CGVS p.13, 21). Gevraagd hoelang je broer voor het leger werkte (voorraad bracht) had je hier echter geen enkel idee van. Dat je niet kon zeggen of het dan bijvoorbeeld over meerdere jaren ging (of minder), is opvallend en plaatst evenzeer vraagtekens naast de geloofwaardigheid van dit gegeven. Daarbij verklaarde je dat je ouders triest waren toen je broer vertelde dat hij dit soort werk deed (CGVS p.15), maar zouden ze er tegelijkertijd wel meteen akkoord mee geweest zijn dat hij dit zou verder doen (CGVS p.16). Meer nog, ze zouden zelfs akkoord geweest zijn dat jij S(...) zou helpen en waren volgens jou niet bang of bezorgd “omdat ze niet wisten dat het zo’n groot probleem ging worden voor jullie” (CGVS p.16). Gelet op je verklaring in verband met de moord op twee andere personen die hetzelfde werk deden (of hiervan verdacht werden) als S(...), is het weinig aannemelijk dat je ouders hier zo licht over gegaan zouden zijn, zelfs al was de financiële situatie van je familie niet zo goed (CGVS p.22). Indien S(...) of jou iets zou overkomen dan vielen immers meteen hun twee enige kostwinnaars weg (CGVS p.8, 10-11, 15), hetgeen hun situatie alleen maar penibeler zou maken. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat je vermeldde dat je familie geld ontvangt van de landbouwer die je vaders gronden in het dorp Tsandali bewerkt en dat je paternale ooms, die ook in Chamtala wonen, je familie momenteel helpen (CGVS p.7-8). Eén van hen is immers directeur van een school en de andere heeft een sandalenwinkel in de bazaar van Chamtala (CGVS p.8). Dat je vader en moeder geen enkele andere uitweg zagen dan jou je stiefbroer S(...) te laten helpen is rekening houdend met deze context eveneens bedenkelijk.

Verder gaf je aan dat S(...) deze job zou verkregen hebben dankzij een vriend van hem, een zekere A(...), die commandant was van vier of vijf controleposten (CGVS p.11-12). Je stelde dat S(...) hem kende van heel vroeger, maar wist tegelijkertijd niet of hij dan ook in Chamtala woont of woonde en van waar of hoe je stiefbroer hem eigenlijk kende. Ook zei je dat je stiefbroer soldaten van de controleposten of basis terug naar hun huizen bracht, maar wist je niet om welke plaatsen het ging en of deze bijvoorbeeld nog in Khogyani waren of in andere districten of provincies (CGVS p.12). Daarnaast verklaarde je dat je zowel naar school ging als in de garage werkte tot aan je vertrek uit Afghanistan, en je S(...) hielp met de bazaar controleren wanneer je in de garage was (CGVS p.14). Je ging naar eigen zeggen gewoon naar buiten wanneer hij je belde, iets wat je baas geen enkel probleem zou gevonden hebben (CGVS p.14, 22). Gevraagd of je stiefbroer je ook soms belde wanneer je (in de namiddag) op school was, zei je dat dit nooit het geval was omdat hij vaak ‘s morgens naar de controleposten of basis ging omdat hij zelf ook wist dat jij in de namiddag op school was (CGVS p.23). Dat jij enkel in de voormiddag de bazaar voor je broer kon controleren en hij zijn werk hierop afgestemd zou hebben of in de namiddag zonder jouw hulp zijn job zou gedaan hebben, is wederom weinig geloofwaardig. Daarenboven stelde je ook dat S(...) soms in de stad (Jalalabad) zaken ging kopen voor de commandant of de soldaten, maar wist je niet voor welk soort spullen hij dan bijvoorbeeld naar de stad ging (CGVS p.23). Hoewel het begrijpelijk is dat jij gelet op je jeugdige leeftijd niet op de hoogte bent van alle details over het werk van je (stief)broer, plaatsen bovenstaande vaststellingen minstens extra vraagtekens naast de authenticiteit van je relaas.

Bovendien is het bijzonder vreemd dat de taliban zo’n vijf of zes maanden nadat jij S(...) was beginnen helpen plots een dreigbrief voor jullie achterliet bij jullie huis (CGVS p.22, 23). S(...) deed deze job volgens jou immers reeds voor een “echt lange tijd” (CGVS p.13, 21), waardoor het enigszins bizar is dat de taliban hem niet eerder viseerden. Ook kan hierbij opnieuw gewezen worden op jouw verklaring dat er eerder al twee andere personen vermoord werden die hetzelfde werk deden (CGVS p.13, 15). Gevraagd wanneer die twee moorden gebeurden, of hoelang voor jouw vertrek, kon je hier echter evenmin een concreet antwoord op geven en zei je louter dat dit “heel vroeger” gebeurde (CGVS p.15). Nochtans zag je één van deze twee moorden naar eigen zeggen zelf gebeuren terwijl je aan het werk was in de garage, en zou dit ook de aanleiding geweest zijn waarom S(...) je plots vroeg om hem te helpen (CGVS p.13, 21). Dit zou dan weer slechts zo’n vijf of zes maanden voor je vertrek geweest zijn (CGVS p.22), waardoor het minstens eigenaardig is dat je deze moorden tegelijkertijd “heel vroeger” situeerde. Daarnaast stelde je dat jullie “triest” en bang waren geworden na de brief van de taliban maar zou S(...) gezegd hebben dat jullie niet bang hoefden te zijn omdat er pas een nieuwe controlepost in de bazaar was (CGVS p.23). Jullie lichtten niemand

in over de brief omdat je vader zou gezegd hebben om het aan niemand te vertellen (CGVS p.24). Dat jullie niets aan de autoriteiten konden zeggen omdat zij zelf met de taliban aan het vechten waren en jullie niet konden helpen (CGVS p.24) is een uitleg die al even weinig kan overtuigen. S(...) was, althans volgens jouw verklaringen, immers bevriend met een commandant van het leger die hem het werk van de bevoorrading en het vervoeren van de soldaten bezorgde (zie supra). Ook aan hem zouden jullie echter niets verteld hebben, of toch niet zover jij weet (CGVS p.24), wat echter moeilijk te rijmen valt met de angst die jullie naar eigen zeggen hadden. Hetzelfde geldt voor wat jij en je familie besloten te doen na het ontvangen van de brief van de taliban. Zo zei je namelijk dat jullie niets anders hebben gedaan, en dat je stiefbroer bleef verder werken voor het leger en jij hem ook bleef helpen (CGVS p.24). Je zou dit weliswaar niet meer elke dag gedaan hebben, maar bleef wel bezig met je eigen werk en je school (CGVS p.24). Dat de taliban eerder twee personen met eenzelfde job als je broer vermoordden in de bazaar, jij en je broer intussen een dreigbrief van de taliban kregen waarin stond dat jullie zich bij hen moesten presenteren, maar jullie desondanks toch gewoon verder deden met alles alsof er als het ware niets aan de hand was, is niet geloofwaardig.

Voorts is het niet aannemelijk dat de taliban enkele dagen na het afleveren van de dreigbrief naar jullie huis zou gekomen zijn, toevallig net op het ogenblik dat jij en S(...) in de stad (Jalalabad) waren om de auto van je vader te laten herstellen. Dat de taliban een brief aflevert bij jullie huis, en jullie aldus weet wonen alsook weet wat voor werk jullie doen en waarschijnlijk nog veel meer, maar vervolgens naar jullie huis komt op een nacht dat zowel jij als je broer er niet zijn, kan bijna niet ernstig genomen worden. De verklaringen dat er "veel werk" was aan de auto, het "gelukkig" nacht was geworden en jullie daardoor in de stad waren gebleven (CGVS p.25) lijken wel alsof het lot jullie bijzonder gunstig gezind was hetgeen echter eveneens erg bedenkelijk is. Daarbij waren jij en S(...) de nachten voordien gewoon thuis, en hadden de taliban toen even goed kunnen langskomen. Wat er ook van zij, ook de werkwijze an sich, met name dat de taliban eerst een brief zouden sturen om vervolgens enkele dagen later effectief langs te komen, is weinig geloofwaardig te noemen. Niet alleen gaven zij jullie op die manier in feite de kans om al te vluchten – hetgeen jullie echter vreemd genoeg niet deden – maar rijmt dit ook absoluut niet met de wijze waarop zij de twee andere personen – die in koelen bloede publiekelijk en op klaarlichte dag in de bazaar werden vermoord (zie supra) – aanpakten. Daarenboven is het opvallend dat je de naam van het hotel in Jalalabad waar jij en je stiefbroer zo'n acht, negen of tien dagen verbleven (CGVS p.22) helemaal niet meer kent en zelfs bijvoorbeeld niet kan zeggen in welk deel van de stad dit gelegen was (CGVS p.25). Voorts stelde je enerzijds dat jij en S(...) gedurende deze tien dagen, nadat je vader jullie had verwittigd over het bezoek van de taliban aan jullie huis, niet meer buiten jullie kamer gingen, maar gaf je tegelijkertijd aan dat je broer wel "in het geheim rondliep" om zijn auto te verkopen (CGVS p.25). Dat je familie gewoon thuis in Chamtala bleef, hoewel de taliban een granaat naar jullie huis gooiden waarbij alle ramen kapot gingen en enkelen van hen ook gewond raakten (CGVS p.20, 21), is een al even opmerkelijk gegeven. De uitleg dat zij wel bang waren maar dat jij en je stiefbroer het probleem waren en de taliban nadien nooit meer naar jullie huis is gekomen (CGVS p.26) kan hierbij niet overtuigen. De taliban zou immers je familie kunnen viseren of lastig vallen om jou of je stiefbroer onder druk te zetten om terug te keren naar het dorp of zich aan hen te presenteren, hetgeen echter kennelijk niet het geval is en ietwat haaks staat op de gewelddadigheid waarmee ze jullie huis (in afwezigheid van jou en je broer) zouden binnengevallen zijn (CGVS p.20). Gevraagd hoe het komt dat je familie toch in Chamtala bleef ondanks het feit dat ze bang waren wees je vervolgens op het gegeven dat je geld nodig hebt om naar ergens anders te verhuizen of huur te betalen, en dat de financiële status van je familie niet zo goed is (CGVS p.26). Zoals eerder echter werd aangegeven kan je familie op hulp van je paternale oom rekenen (zie supra), en verklaarde je daarnaast nog ooms en tantes in diverse andere dorpen in Khogyani te hebben (CGVS p.18) waar je familie eveneens – al was het maar tijdelijk – onderdak zou kunnen hebben gezocht. Verder is het noemenswaardig dat je aangaf dat je jongere broers gewoon naar school gaan (CGVS p.17), hetgeen niet alleen vraagtekens plaatst naast de verklaarde angst van je familie maar ook naast het gegeven dat de taliban jou en je (stief)broer S(...) zou viseren.

(...) Ook is het bijzonder merkwaardig dat je stiefbroer S(...) in Jalalabad bleef terwijl hij jou, op nog geen veertienjarige leeftijd, alleen liet vertrekken met een smokkelaar (CGVS p.10, 22). De verklaring dat hij niet meer geld had (CGVS p.10) kan hierbij wederom maar weinig overtuigen. Het is immers geen ongebruikelijke zaak dat personen met (te) weinig geld zich de grens over laten smokkelen en vervolgens deze reis afbetalen door bijvoorbeeld in Iran of Turkije te werken. Dat dit in het geval van jouw broer absoluut onmogelijk zou geweest zijn lijkt weinig aannemelijk. Daarbij gaf je aan dat je (stief)broer één keer sprak vanuit Iran en één keer vanuit Turkije. Gevraagd waar hij destijds was stelde je dat je niet zoveel met hem hebt kunnen spreken omdat het via de gsm van de smokkelaar was, die het toestel quasi meteen weer afgepakt zou hebben. Hoewel het aannemelijk is dat smokkelaars in deze context geen lange gesprekken laten gebeuren, valt het moeilijk te geloven dat je je broer, die tenslotte evenmin in Afghanistan kon blijven omdat hij gevisieerd werd door de taliban, niet eens zou hebben kunnen gevraagd waar hij op dat ogenblik was, of dat hij je dit niet spontaan zou hebben gezegd om je wat gerust te stellen. Op de vraag of je ouders S(...) nog hoorden na je vertrek, bijvoorbeeld via de telefoon of via iemand anders, was je antwoord al even twijfelachtig. Zo zei je immers eerst dat je dit niet wist en ook niet gevraagd zou hebben (CGVS p.10), hetgeen wel erg opvallend is. Vervolgens stelde je dat je familie je zou gezegd hebben dat ze geen informatie over hem hebben (CGVS p.10), iets wat echter eveneens weinig aannemelijk is.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen je de door jouw aangehaalde vluchtmotieven en vrees voor de taliban niet aannemelijk, zodat je noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De documenten die je neerlegde ter ondersteuning van dit verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De werkkaarten van je broer S(...) hebben immers betrekking op een job die hij meer dan tien jaar geleden uitoefende in Kabul, voordat hij de job van taxichauffeur van je vader overgenomen heeft (CGVS p.10, 21). Het bedrijf zou volgens jou gesloten zijn, waarna je broers contract er gewoon ten einde liep (CGVS p.11). Dat dit bedrijf vlees leverde aan een Amerikaanse militaire basis in Afghanistan en jouw (stief)broer destijds reeds door de taliban zou zijn gevraagd om hier mee te stoppen (zie opmerking voogd CGVS p.29), zijn elementen die je zelf vreemd genoeg niet aanhaalde tijdens je onderhoud. Wat er ook van zij, indien je broer S(...) werkelijk reeds eerder problemen kende met de taliban, ondermijnt dit de verklaarde gang van zaken nadat hij (opnieuw) problemen zou gekregen hebben met hen vanwege zijn bevoorrading van militairen alleen maar verder. Meer nog, indien je (stief)broer in het verleden reeds op de vingers getikt werd door de taliban wegens een job in Kabul, lijkt het nog veel minder aannemelijk dat hij überhaupt opnieuw ten dienste van het leger zou zijn gaan werken in zijn eigen regio, waar de taliban naar eigen zeggen vaak, hetzij niet in het openbaar, aanwezig was (CGVS p.7). De dreigbrief van de taliban die je voorlegt kan door eender wie, waar, wanneer en om eender welke reden opgesteld zijn. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan jouw dossier werd toegevoegd) dat in Afghanistan, en zelfs daarbuiten, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van een relaas te herstellen. De appreciatiebrief van de garage waar je werkte houdt voorts geen enkel verband met je verklaarde problemen met of vrees voor de taliban, en kan louter deze tewerkstelling bevestigen. De video's en foto's van je huis tonen an sich louter een huis waarvan de ramen stuk waren en nadien hersteld werden, maar zeggen tegelijkertijd niets over de omstandigheden waarin deze ramen stuk gingen, wie hiervoor verantwoordelijk is en om welke reden dit gedaan werd. De geprinte kaarten met betrekking tot de locatie van je dorp (Chamtala) en je huis zijn voorts dankbaar ter verduidelijking, maar houden verder geen enkel verband met je verklaarde problemen met of vrees voor de taliban. Hetzelfde geldt voor de brief van je school hier in België die aangeeft dat je een ijverige en gemotiveerde student bent, hetgeen uiteraard lovenswaardig is maar de beoordeling van je nood aan internationale bescherming niet zomaar kan ombuigen."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in zijn verzoekschrift te poneren dat het voor hem niet zo gevaarlijk was om zijn (stief)broer S. te helpen als wat de tegenpartij beweert en erop te wijzen dat hij in zijn garage werkte en S. belde om te zeggen of hij talibanleden zag, te stellen dat S. niet zomaar met zijn baan kon stoppen omdat zijn familie het salaris van S. nodig had om te overleven, en te onderstrepen dat hij geen details kan geven over A. omdat het niet zijn vriend was maar die van S. en omdat A. een belangrijke job had en daarover logischerwijze niet sprak, beperkt verzoeker zich tot het herhalen van eerdere verklaringen, het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris en het poneren van blote beweringen, zonder daarbij ook maar enig argument in te brengen tegen de overgrote meerderheid van de hoger weergegeven vaststellingen en overwegingen, die aldus onverminderd overeind blijven.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij "een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij als "ongelovige" beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst".

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de

bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het *'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice'* (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het *'Taliban General Directorate of Intelligence'* (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia

volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, "Afghanistan Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA "Afghanistan Targeting of individuals", augustus 2022, en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan Targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt

ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse LandInfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het louter feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat hem geen specifieke vragen werden gesteld over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid. De Raad stelt vast dat de *protection officer* van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker uitdrukkelijk gevraagd heeft of er naast de door hem aangehaalde problemen met de taliban nog andere redenen zijn waarom hij niet zou kunnen of willen terugkeren naar Afghanistan, waarop verzoeker ontkennend antwoordde. De *protection officer* (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie (deel CGVS)’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28). De *protection officer* heeft zich er ook (meermaals) van vergewist dat verzoeker alles kon vertellen wat hij wou vertellen (*Ibid.*, p. 28, 29). Dat verzoeker niet in de gelegenheid zou zijn geweest om van een eventuele bijkomende vrees omwille van zijn lang verblijf in Europa melding te maken, kan niet blijken. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het CGVS om het gehoor te sturen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid ook in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan “*dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan*”. Met dergelijk summier en niet verder uitgewerkt betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd. Nog daargelaten dat verzoeker zijn bewering als “*ongelovige*” te worden beschouwd niet staat, kan een loutere verwijzing naar een passage uit de Koran, die volgens hem letterlijk wordt gevolgd door de taliban, niet volstaan om aan te tonen dat zijn leven in Afghanistan in gevaar zou zijn. Verder kan worden aangenomen dat, ondanks het feit dat verzoeker op mogelijks dertienjarige leeftijd Afghanistan verliet – het is op basis van het resultaat van de leeftijdtest die in zijn hoofd werd uitgevoerd niet uitgesloten dat hij tot bijna zestienjarige leeftijd of zelfs nog langer in Afghanistan verbleef – en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker is in Afghanistan zes jaar naar school en één tot anderhalf jaar naar de madrassa geweest, werkte er gedurende meerdere jaren als leerjongen in een garage en

verklaart nog contact te hebben met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie (deel CGVS)', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 14, 17), zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk.

Waar uit het schoolattest en de brieven van leerkrachten gevoegd bij verzoekers aanvullende nota en de opmerkingen van verzoeker en zijn voogd ter terechtzitting blijkt dat verzoeker in België naar school gaat en een opleiding tot mecaniciens volgt, ondernemend, sociaal en tolerant is, inspanningen levert om zich in België te integreren, onder meer door de wetten te respecteren en moeite doet om Frans te spreken en deze taal reeds goed beheerst, merkt de Raad op dat dit alles aan toont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille hiervan bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Waar verzoekers gedrag blijkt geeft van een wil tot integratie in de Belgische samenleving, blijkt hieruit niet dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke of religieuze overtuiging of dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België, onder meer in het kader van zijn scholing, onvermijdelijk reeds kennis heeft gemaakt met fundamentele waarden als inclusie, diversiteit en respect voor de mensenrechten en geniet van de vrijheid in België, impliceert op zich niet dat hij fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld, noch dat van hem niet redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij zich in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst schikt naar de aldaar geldende normen en restricties. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Voorts maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker betoogt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar school is gegaan, er gewerkt heeft en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie die betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, naar aanleiding waarvan het CGVS besloot om een tijdelijke opschorting van beslissingen over de nood aan subsidiaire bescherming in te lassen. Deze informatie kan *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de door het EHRM in de zaak *S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk* aangehaalde redenen waarom de toenmalige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet

gelijkend was aan die in Somalië, waardoor geen schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld, *anno* 2022 niet langer relevant zijn en betoogt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan, eventuele tekortkomingen in het bestuur en een gebrekkige infrastructuur ten spijt. Dat de taliban “*tot op zekere hoogte van eenzelfde niveau zijn als de ‘islamitische opstandelingen’ in Somalië*”, zoals verzoeker poneert, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat door de de-facto-autoriteiten wordt bestuurd op grond van de sharia. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Dat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken is in vergelijking met de situatie vóór de machtsovername door de taliban en dat deze organisaties met grote tekorten kampen door een gebrek aan financiering, zoals verzoeker aanstipt, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. Waar verzoeker er nog op wijst dat Afghanistan geconfronteerd wordt met een periode van droogte en voedseltekorten, haalt hij in wezen een objectieve factor aan waarvoor de taliban noch enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet verantwoordelijk kunnen worden gesteld.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar eerdere rechtspraak van de Raad waarin geoordeeld werd dat het voorlopig niet uit te sluiten valt dat de taliban de verantwoordelijke actor is voor de precaire socio-economische en humanitaire situatie. Vooreerst dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de donaties van veel Westerse landen uit vrees dat de taliban het geld gebruiken om het regime te financieren, waardoor de taliban er minder in slaagt om problemen van socio-economische of humanitaire aard het hoofd te bieden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enzovoort) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023, wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze

leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals sjjiitische Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (waaronder de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. ‘incidents with at least one recorded fatality’*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers”, en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI “*Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde UCDP 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meeste plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De Mensenrechtenraad van de VN stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een verwijzing naar bronnen die betrekking hebben op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort voor en na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 en die, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie, niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY	S. WILLAERT
------------	-------------